

Őszi óda

*Ti, őszi fák, te, rozsdamarta erdő,
alkonyi fényben vadszőlők parázsa,
halódó lombok felvöröslő láza
sárgán enyésző levél-temetőben.*

*Kék pára fátyla borítja a völgyet,
ódon présházak must-illata száll,
fenn a gerincen kései sugár
arannyal szórja be ciprusok hegyét.*

*Hol vagy, te nyár? Hová tűnt lángolásod?
Ellobbant — már csak parazsa maradt
az alkony hűnyó színei alatt:
élő parázs holt évek hamujában.*

*Ki szítja bennem újra fel a lángot?
Ki hozza vissza tűnő sugarad?
Kincséd aranyporából mi maradt
a ködbe foszló őszi ámulatban?*

*Az égő színek lassan már kihűnynak,
de csillag kél a ciprusok felett,
áldott, ki érti e titkos jelet:
lánggra gyúl tőle hamvadó parázsa.*

Fara Sabina, 1995